

Υπάρχει μία μεγάλη και κατά τα άλλα συμπαθής κατηγορία ανθρώπων, που κατοικοεδρεύουν στα σύννεφα. Εκεί λιάζονται, ξεχειμωνιάζουν και προσμετρούν τον μετρήσιμο βίο τους «εν ειρήνη» Πάντοτε εύπιστοι στις πατροπαράδοτες βεβαιότητες και ευπειθείς στα φερμάνια των υπέργειων αρχόντων τους, χτίζουν το σπιτικό και τη ζωή τους με τόσο συμπαγή υλικά ώστε τα επί της γης να μην τους απασχολούν ιδιαίτερα. Το «μικρό» ή «μεσαίο» όνειρό τους είναι στέρεα δομημένο και στοιχημένο αυστηρά με την αφασία των μικρών και μεσαίων επιδιώξεών τους: να μεγαλώσουν τα παιδιά τους, να βάλουν στην άκρη κάποιες οικονομίες για τις σπουδές της μεγάλης κόρης που παίρνει τα γράμματα, να ψηφίσουν το μικρότερο κακό για το καλό της οικογένειας, που είναι γι' αυτούς όλη η επικράτεια και ο ορίζοντάς τους. Πάνω από τα σύννεφα η περιοχή είναι προστατευμένη με ένα αδιαφανές πλέγμα κι έτσι οι φιλήσυχοι πολίτες της δεν είναι υποχρεωμένοι να γνωρίζουν πώς τα βολεύουν στην κάτω γειτονιά. Θα βρεθούν βέβαια μαζί τους σε τίποτα βαφτίσια, σε καμιά κηδεία που θα συγχωρήσουν και θα συγχωρηθούν, σε κανένα «μικτό» πανηγύρι που θα ξεσαλώσουν βρε αδελφέ και ύστερα θα πάνε να κοιμηθούν τον ύπνο του δικαίου. Γιατί δίκαιο σ' αυτή την κοινωνία είναι εκείνο που δεν διαταράσσει την μακάρια αταραξία της. Και υπέρτατος νόμος της, ο νόμος της αντισεισμικής αδράνειας.

Και ξαφνικά το «δίκαιο» καταρρέει! Το αυτονόητο ξεθεμελιώνεται! Το θηρίο βρυχάται! Το σαλονάκι και η κρεβατοκάμαρα τρίζουν! Η ταυτότητα με την υπέροχη σφραγίδα της αστυνομίας γίνεται ληγμένο διαβατήριο! Κινδυνεύουν οι άνθρωποι να θυμηθούν ότι είναι άνθρωποι! Κινδυνεύουν να γίνουν ένα με τους παρείσακτους στο ημιπόγειο της γης! Κάτι πρέπει να γίνει! «Το σύννεφο έφερε βροχή κι έχουμε μείνει μοναχοί»

Ακούγονται μέσα στον κατακλυσμό και κάποιες απωθημένες λέξεις, σχεδόν κιτριτισμένες από την αχρησία τους στο μπαουλοντίβανο της γιαγιάς: *καπιταλισμός, ιμπεριαλισμός* και δεν συμμαζεύεται. Κάποιοι ανεπρόκοποι μάλιστα, χωρίς καθόλου να ντρέπονται, διαδίδουν στην αγορά ότι μια συμμαχία με τους κολασμένους ενοίκους της γης είναι αυτό που θα μας σώσει!

Κι εμείς τι να κάνουμε; Τι πρέπει να κάνουμε; Οι σεβάσμιοι γέροντες έχουν βγει ήδη στους δρόμους και καταστρώνουν λιτανεία για να εξευμενίσουν τον θεό που μας τιμωρεί. Μοιάζει με λιμό και σεισμό μαζί. Φταίξαμε; Και αν φταίξαμε, σε τι φταίξαμε; Ας μας πει επιτέλους κάποιος πριν μας καταπιεί η καταστροφή! Τι είναι αυτό που βλέπουν τα μάτια μας; Και πόσο να αντέξει η αδούλευτη στις έκτακτες ανάγκες ψυχή μας; Το εξοχικό μας στην στρατόσφαιρα τουλάχιστον σώθηκε;

Εδώ είμαστε. «Κυρίες και κύριοι, τώρα τα πάνω ήρθαν κάτω», ψιθυρίζει ο μνησικάκος και αόρατος υποβολέας. Τα μερεμέτια στα λίγα τετραγωνικά του περικλειστού βίου μας περισσότερο τον ξεχαρβαλώνουν παρά τον επισκευάζουν. Και κανένα plan a ή plan b δεν τον σώζουν. Το πολύ κοσκίνισμα τρυπάει το κοσκινάκι πριν δούμε το ζυμάρι. Δεν προετοιμάζεται με πικάντικες συνταγές Μαμαλάκη η λύτρωση.

Αν δεν θέλουμε να μυξοκλαίμε πάνω στα κουφάρια και «στων Ψαρών την ολόμαυρη ράχη» άδοξα, αφού η δόξα δεν είναι αυτοκίνητη για να περπατάει μονάχη... Αν δεν θέλουμε να μας ρουφήξει η τουρμπίνα του

μικρότερου κακού, που είναι ο ευφημισμός της δειλίας... Αν αποφασίσουμε ότι δεν χρεώνουμε στο κάθε ανερυθρίαστο τσογλάνι τη ζωή μας... Αν απεξαρτηθούμε χωρίς υποκατάστατα από τα βαριά ναρκωτικά της ανάθεσης σε κάποιον, κάπου, κάποτε... Τότε, ναι. Τότε θα είναι η ψυχή βαθιά που θα ορίσει τα πράγματα. Γιατί την ταμπέλα 'στο βάθος κήπος' ή θα την γράψουμε καλλιγραφικά και ευανάγνωστα εμείς οι ίδιοι ή δεν θα την συναντήσουμε ποτέ στο δρόμο μας.